

Arrest

**nr. 190 397 van 3 augustus 2017
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 12 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X, loco advocaat X, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 oktober 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 oktober 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 november 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 februari 2017.

1.3. Op 14 april 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 april 2017 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 5 april 1992 in Dubai in de Verenigde Arabische Emiraten (VAE). U bent van Palestijnse origine, bent als Palestijns vluchteling ingeschreven bij de UNRWA en u bent soenitisch moslim van religie. Tot 2000 woonde u in de VAE waar uw vader als apotheker werkte. Daarna keerde uw familie terug naar Gaza en begon uw vader voor de Palestijnse Autoriteit te werken bij het ministerie van gezondheid en milieu. Sinds de machtsovername door Hamas werkt hij niet meer, maar hij krijgt nog een deel van zijn loon. U heeft zes broers en zussen. Allemaal wonen zij in uw ouderlijk huis, buiten uw zus Y.(...) die is getrouwd en bij haar echtgenoot woont.

In 2008 of 2009 begon de politie van Hamas u om de paar dagen op te roepen en te ondervragen. Zij wilden dat u zich bij Hamas zou aansluiten omdat ze willen dat alle jongeren van uw regio zich bij Hamas zouden aansluiten. U weigerde steeds. Dit leidde ertoe dat u in het totaal zeven of acht keer 's nachts door mannen werd aangevallen. U vermoedt dat het mannen van Hamas waren.

Naast dit probleem met Hamas vreesde u ook het slachtoffer te worden van geweld in het kader van de vete tussen uw clan en de A.(...) T.(...)-clan. Doorheen de jaren vielen in deze vete meerdere doden en gewonden. Op een keer werd u zelf op de markt achtervolgd door jongeren van A.(...) T.(...) met messen. U kon toen ontkomen. Een andere keer reed een auto van leden van A.(...) T.(...) doorheen jullie wijk en schoot op jullie huis. Mannen van uw clan schoten terug tot de auto de wijk verliet. Ook werd u een keer bij uw school aangevallen door jongeren van A.(...) T.(...), maar ook toen kon u ontkomen. Een keer wilden mensen van A.(...) T.(...) u op straat aanvallen, maar uw moeder was toen bij u. Aangezien het niet hoort vrouwen te slaan, stopten ze hun aanval.

Deze problemen deden u besluiten Gaza te verlaten. In 2011 reisde u naar Jemen en u begon daar rechten te studeren. Tijdens de jaren dat u in Jemen zat hebt u twee keer uw familie in Gaza bezocht. In april 2015 was u gedwongen Jemen te verlaten vanwege de burgeroorlog. U verbleef toen enkele maanden in Saoedi-Arabië waar u werd opgevangen door een oom. Vervolgens reisde u legaal naar Turkije, waarna u uw reis illegaal verder zette doorheen Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland om zo op 14 oktober 2015 in België aan te komen. De volgende dag vroeg u asiel aan.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten voor: uw geboorteakte, uw identiteitskaart, de identiteitskaarten van uw ouders, uw paspoort, uw UNRWA-kaart, een attest van de mukhtar over de vete, uw diploma van Jemen, een enveloppe waarin u documenten aankreeg, notities met de geboortedata van uw familie en uw treinticket voor de reis van Oostenrijk naar België.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo verkregen jullie voedselhulp, medische bijstand en studeerde u aan UNRWA scholen (zie gehoorverslag CGVS dd. 14/02/2017, p.3, 6, 13). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Uw vluchtrelaas dient in enkele verschillende problemen te worden onderverdeeld. Enerzijds vreest u schade te ondervinden door de lopende vete tussen uw clan en de A.(...) T.(...)-clan (zie CGVS, p. 11, 17, 18, 19). Anderzijds vreest u vervolging door Hamas omdat u zich niet bij hen aansloot (zie CGVS, p. 15, 16, 17). Tenslotte vreest u de algemene situatie in de Gaza-strook (zie CGVS, p. 20). U kon niet aantonen dat u vanwege deze problemen gedwongen was het mandaatgebied te verlaten, en wel om de volgende redenen.

Eerst wordt de vete tussen de M.(...)-clan en de A.(...) T.(...)-clan besproken. Het bestaan van deze vete is gedocumenteerd en wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. U maakte echter niet aannemelijk dat dit probleem voor u nog actueel zou zijn.

Het is immers bekend, en u bevestigt dit ook, dat pogingen werden ondernomen om de beide partijen te verzoenen. U bent niet op de hoogte van de details (zie CGVS, p. 20), maar u stelt dat sommige clanleden een verzoening niet aanvaardden omdat ze persoonlijk verlies hebben geleden in de vete (zie CGVS, p. 19). Dit suggereert dan ook dat grote delen van beide clans de verzoening wel accepteren. Ook Hamas is van groot belang voor de situatie. Zij staan weliswaar eerder aan de zijde van de A.(...) T.(...)'s, maar hun inspanningen gaan in de eerste plaats naar het beveiligen van de regio (zie CGVS, p. 19). Een explosieve lopende vete willen zij dus vermijden. Het effect is dat de situatie duidelijk is gekalmeerd. Sinds 2010 zijn er bijvoorbeeld geen doden meer gevallen (zie CGVS, p. 19).

Dit wat de vete in zijn geheel betreft. Daaraan dient te worden toegevoegd dat uw familie sowieso nooit centraal in de vete heeft gestaan. Het is vooral de a.(...)-A.(...)-tak van de M.(...)'s die in de vete is verwickeld (zie CGVS, p. 20). Zij maken deel uit van jullie clan, maar staan klaarblijkelijk redelijk ver van uw tak aangezien u de verwantschap niet verder kan duiden dan 'de grootvaders waren ooit verwant'. In tweede instantie had de A.(...) Sh.(...)-tak een belangrijke rol in de vete. Dit is eveneens een afzonderlijke tak maar tussen hen en jullie zijn er enkele huwelijksbanden (zie CGVS, p. 20). Uit deze elementen blijkt dat uw familie aan 'de marges' van de vete staat. De incidenten die u noemde en die zich afspeelden tussen 2008 en 2010 waar u zelf bij betrokken was doen geen afbreuk aan dit patroon, aangezien het er op lijkt dat u werd gevisieerd omdat u 'een M.(...)' in Khan Younis was, niet omdat men het op zich nam om precies u te treffen (zie CGVS, p. 17, 18, 19).

Hier kan aan worden toegevoegd dat jullie ook qua fysieke locatie enigszins buiten de vete stonden, gezien jullie buiten Khan Younis woonden terwijl de meeste incidenten in de stad zelf plaats hadden (zie CGVS, p. 20).

Het bovenstaande in acht genomen moet het CGVS concluderen dat de vete tussen de a.(...)-M.(...)'s en de A.(...) T.(...)'s de laatste jaren zodanig is geëvolueerd dat niet kan worden gesteld dat dit een actueel en significant risico zou vormen indien u zou terugkeren. Deze bevinding wordt ondersteund door het gegeven dat uw broer, nog steeds aanwezig in jullie huis (zie CGVS, p. 4), betrokken was in woordenwisselingen, maar dat geen geweld meer tegen hem werd gebruikt (zie CGVS, p. 19).

Nu worden uw problemen met Hamas besproken. U stelt dat de door Hamas gecontroleerde politie u om de vier of vijf dagen opriep en u ondervroeg en dat u zeven of acht keer 's nachts werd aangevallen en geslagen door gemaskerde mannen van Hamas (zie CGVS, p. 15, 16). Dit begon in 2008 of 2009 en dit ging door tot uw vertrek uit Gaza. Het doel van Hamas zou zijn u bij hen te doen aansluiten (zie CGVS, p. 15, 16).

Ten eerste is dit manifest overdreven. Als men u op uw woord neemt zou dit immers betekenen dat de politiediensten van Hamas u doorheen de jaren ettelijke tientallen keren of zelfs meer dan honderd keer hebben opgeroepen. U werd hiermee geconfronteerd maar u bleef bij uw aantallen (zie CGVS, p. 16). U beweert dat ze u lid wilden maken van de partij, omdat ze alle jongeren van uw regio lid wilden doen worden (zie CGVS, p. 16). Het is echter absoluut ongeloofwaardig dat ze alle jongeren van uw wijk jarenlang om de paar dagen zouden oproepen en niets van wat u zei wees erop dat uw profiel een bijzonder intensieve opvolging zou rechtvaardigen. Bovendien, indien men de lijn van uw relaas volgt, moet het na jarenlange druk en tientallen oproepingen toch duidelijk zijn geweest dat u geen lid van Hamas wilde worden. Een ongemotiveerd persoon dwingen activiteiten voor de partij (zie CGVS, p. 16) te doen lijkt eerder contraproductief en dus zeker en vast niet de inspanningen waard, die Hamas volgens uw relaas nochtans wel deed.

Ten tweede worden uw problemen met Hamas sterk gerelativeerd door uw eigen verklaarde gedragingen. Dan gaat het in hoofdzaak over uw twee bezoeken aan Gaza vanuit Jemen (zie CGVS, p. 7, 17). Dit is bevreemdend voor iemand die beweert de partij te vrezen die Gaza controleert. U stelt weliswaar dat u uw vader wilde zien aangezien hij toen aan zijn hart werd geopereerd, maar u verklaart tevens dat u onmiddellijk zou worden aangehouden indien Hamas te weten zou komen dat u was teruggekeerd (zie CGVS, p. 17). Uw afweging is niet bijzonder aannemelijk. Het is echter vooral uw uitleg over uw plan om in het totaal dus viermaal de grens bij Rafah over te steken. Die grens wordt door de Hamas-veiligheidsdiensten gecontroleerd. U legde uit dat u via uw oom een man kende die op de grenspost werkte. Als u bij hem zou langsgaan zou u een stempel kunnen krijgen en zonder problemen passeren (zie CGVS, p. 17). De naam van deze man weet u echter niet meer (zie CGVS, p. 17). U geeft aan dat dit al jaren geleden is, maar anderzijds is zijn rol in uw bezoeken aan Gaza dermate cruciaal dat dit toch verbazing opwekt. Belangrijker is echter dat u ook zelf aangeeft dat u geen mogelijkheid had er voor te zorgen dat u bij die man zou kunnen langsgaan en dat u dus niet zeker was dat u zonder de problemen de grens zou kunnen oversteken (zie CGVS, p. 17). Het risico dat u nam door terug te keren naar Gaza wordt daarmee, binnen de context van uw relaas, onredelijk. Dit doet dan

ook vermoeden dat u op normale wijze door de grenspost kon gaan en dat uw relaas over uw problemen met Hamas niet op de waarheid berust.

Ten derde dient nog kort te worden aangestipt dat u uw persoonlijk probleem met Hamas linkt aan de vete. De leider van A.(...) T.(...) zou immers banden met Hamas hebben (zie CGVS, p. 15). Hierboven werd echter geargumenteed dat het niet aannemelijk is dat de vete nog een actueel risico voor u vormt. Dit kan dan ook geen bijkomend gewicht verlenen aan uw vluchtrelaas.

Bovenstaande bemerkingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat u uw problemen met Hamas niet aannemelijk kon maken.

U haalde ook de algemene situatie aan als reden om niet naar Gaza te kunnen terugkeren. Deze wordt hieronder besproken.

Verder blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden. Naar aanleiding van het conflict van 2014 biedt het noodopvangprogramma van het UNRWA aan de ontheemde vluchtelingen uitkeringen waarmee ze een woning kunnen huren, of bijstand in de vorm van contant geld om hun woning te herstellen of te herbouwen. Hoewel blijkt dat het UNRWA financieringsproblemen heeft, beletten deze problemen het UNRWA echter niet, zijn opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen. Uit de informatie bij uw administratieve dossier blijkt namelijk dat de oproepen voor fondsen terugkeren voor dit agentschap, dat jaarlijks grotendeels afhangt van de schenkingen van de lidstaten van de Verenigde Naties. Door deze schenkingen kon het agentschap 2016 tot een goed einde brengen en zijn bijstandsoopdracht, die talrijke onderdelen bevat, op koers houden. Het agentschap communiceert regelmatig via wekelijkse rapporten op internet over zijn operaties in Gaza. Uit die informatie blijkt dus niet dat het UNRWA zich in een zodanige situatie bevindt dat zijn opdrachten in het gedrang zouden komen, dat u bijgevolg geen bijstand zou kunnen genieten en u zich in geval van terugkeer in een ernstige onveilige situatie zou bevinden. Integendeel, het blijkt dat het UNRWA het voorbije jaar zijn opdrachten heeft vervuld en dat het agentschap fondsen zoekt om de verschillende opdrachten en projecten die het zichzelf voor 2017 heeft opgelegd, tot een goed einde te brengen. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt of waaruit blijkt dat het voor de UNRWA onmogelijk is om u de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee de UNRWA belast is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u de Gazastrook verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. Ze ondersteunen immers uw identiteit, uw studies, uw familiebanden en uw reisweg. Dit zijn elementen die het CGVS in de huidige beslissing niet in twijfel trekt. Het attest van de mukhtar ondersteunt uw relaas over de vete. Het CGVS ontkent deze vete niet, doch stelt dat deze geen actueel probleem vormt voor u in geval van terugkeer.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Bovendien zal de Palestijnse Missie weliswaar op de hoogte zijn van het bestaan van een asielprocedure in België, maar is deze van oordeel dat deze procedures niet tegen de Palestijnse Autoriteit gericht zijn. Tenzij u Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor uw verblijf in België,

is er geen enkele reden om aan te nemen dat het feit asiel te hebben aangevraagd, een hindernis voor een terugkeer naar Gaza kan vormen.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. Palestijnen uit de Gazastrook worden hierbij niet geviseerd, maar de organisatie van het busvervoer wordt wel bemoeilijkt door de veiligheidssituatie in deze zone. De pendeldiensten worden namelijk in functie van de veiligheidssituatie in het gebied, en bijgevolg op onregelmatige tijdstippen, georganiseerd. Ze worden bovendien beveiligd.

In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds de dubbele aanslag van 24 oktober 2014 ongeveer dertigmaal open geweest, telkens voor een periode van één of meerdere dagen. Specifiek voor wat het jaar 2016 betreft, werd de doorgang regelmatig geopend dan in 2015. Van mei tot december 2016 was hij elke maand meerdere dagen open en op het einde van het jaar steeg het aantal dagen dat de doorgang open was. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat hoewel er beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), is er geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk, ook al kan die mogelijkheid tot terugkeer onderbroken zijn ten gevolge van de veiligheidssituatie in de Sinai regio waar doorgereisd moet worden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (zie voorgelegde documenten in de groene map) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Het hoofdkomen van uw familie in Gaza is het inkomen van uw vader. Hij werkte voor het ministerie van gezondheid van de Palestijnse Autoriteit en krijgt nog steeds een groot deel van zijn loon wat neer zou komen op zo'n USD 600 tot USD 700 per maand (zie CGVS, p. 5). Dit is een degelijk vast inkomen dat uw familie blijkbaar enige financiële ruimte laat, aangezien uw vader in staat was u, weliswaar beperkt, te ondersteunen in Jemen en uw broer de kans te geven in Gaza te studeren in plaats van te werken (zie CGVS, p. 5). Een belangrijk bijkomend element is dat uw familie klaarblijkelijk een degelijke ziekteverzekering heeft die het voor uw vader mogelijk heeft gemaakt om meerdere hartoperaties te ondergaan (zie CGVS, p. 5, 6). In Gaza bezitten jullie een eigen huis van twee verdiepingen met drie slaapkamers, waarvan een wordt gebruikt door uw grootmoeder (zie CGVS, p. 6-7). Uw ouders wonen momenteel daar, samen met vijf van uw broers en zussen. Uw zus Y.(...) is intussen getrouwd en woont bij haar echtgenoot (zie CGVS, p. 4).

Een belangrijk element in de evaluatie van uw levensomstandigheden in geval van terugkeer is het familiaal netwerk waarover u zou kunnen beschikken. Buiten uw eigen gezin wonen 17 ooms en tantes in Gaza (zie CGVS, p. 11, 12). Twee van hen hebben geen eigen inkomen en stellen het dus waarschijnlijk slecht. Verder hebben ze allen inkomens van dagdagelijkse jobs als taxichauffeur, vrachtwagenchauffeur, bouwvakker, loodgieter, GSMhandelaar, landbouwer of textielhandelaar ofwel waren ze in dienst bij de Palestijnse Autoriteit en krijgen ze in principe nog steeds hun loon, zoals het geval was bij uw vader (zie CGVS, p. 5). Klaarblijkelijk is niemand in uw familie bijzonder welgesteld,

maar hebben de meesten een inkomen dat in wezen betrouwbaar is. Gezien u een grote familie hebt mag worden geargumenteed dat zij u tot op zekere hoogte kunnen ondersteunen indien u daar nood aan zou hebben. Dit wordt geïllustreerd door de steun die u ontving van uw oom in Saoedi-Arabië. U kon gedurende maanden bij hem logeren en hij betaalde uw verdere reis (zie CGVS, p. 10-11).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongegronde karakter van de elementen van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, na de wapenstilstand van november 2012, relatief kalm was. Het jaar 2013 kende het laagste aantal burgerslachtoffers sinds 2000. Deze daling was voornamelijk toe te schrijven aan een vermindering van de vijandelijkheden tussen de Palestijnse gewapende groeperingen en het Israëlijs leger.

Het jaar 2014 werd op zijn beurt gekenmerkt door een plotse en hevige uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas. Op 8 juli 2014 startte Israël een grootschalige militaire operatie in de Gazastrook, genaamd "Operatie Beschermde Rand". Gedurende de 51 dagen die daarop volgden, verloren meer dan 1400 Palestijnse burgers het leven, en raakten meer dan 10.000 burgers gewond. Op 26 augustus 2014 werd, via mediatie door de Egyptische autoriteiten, een staakt-het-vuren afgesloten dat voor onbepaalde tijd moet gelden. Sindsdien is de veiligheidssituatie in de Gazastrook identiek aan de situatie die het conflict voorafging. De meerderheid van de incidenten die er actueel in de Gazastrook voorkomen, vinden plaats in de zogenaamde bufferzones ("Access Restricted Areas, ARA"), alwaar Israëlijs strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is echter gering.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlijs strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er

actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*", gaat verzoeker in op de wettelijke bepalingen en voert aan dat – hoewel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de correcte definitie aanhaalt van personen die uitgesloten kunnen worden van de vluchtelingenstatus – hij in zijn appreciatie voorbijgaat aan de concrete zaken eigen aan het dossier. Verzoeker benadrukt dat hij geen andere keuze had dan Gaza te ontvluchten. Zo volhardt hij dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag koestert ten aanzien van Hamas en ten aanzien van de A.T.-clan. Sterker nog, verzoeker is de mening toegedaan dat van hem eigenlijk niet verwacht kan worden dat hij een vrees in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aantoont, aangezien van zodra hij aantoont dat hij buiten zijn wil om Gaza diende te verlaten, hem van rechtswege het statuut van vluchteling dient te worden toegekend. *A fortiori* dient aan verzoeker het statuut van vluchteling te worden toegekend vermits hij een vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag aantoont. Bovendien had verzoeker geen andere keuze dan Gaza te ontvluchten omwille van de algemene mensonwaardige en gevaarlijke levensomstandigheden aldaar. Ook in deze zin dient hem van rechtswege het statuut van vluchteling te worden toegekend, aldus verzoeker. Verzoeker is tevens van mening dat de commissaris-generaal minstens een oordeel over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet dient te vellen.

Vervolgens past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie en voert hierbij aan dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft en dat hij geen andere keuze had dan Gaza te ontvluchten.

Vooreerst herhaalt verzoeker dat hij tot de A.M.-stam behoort en dat hij aldus nog steeds de wraak en vervolging vreest, die nog steeds aanwezig is vermits er nooit een officiële verzoening heeft plaatsgevonden. Ook wat betreft de bedreigingen van Hamas volhardt verzoeker in zijn verklaringen omtrent de continuïteit van de bedreigingen. Verzoeker meent dat zij op die manier proberen hem zodanig tot het uiterste te dwingen. Hij wijst er vervolgens op dat hij nog verschillende originele documenten kan overleggen aangaande het stammenprobleem waaruit voortvloeit dat zijn vrees nog steeds actueel is. Vervolgens betwist verzoeker de overweging van de bestreden beslissing als zouden verzoeker en zijn familie het niet zo slecht hebben op het vlak van hun financiële omstandigheden, wat onder meer zou blijken uit het feit dat verzoeker door zijn vader financieel gesteund werd in Jemen. Hij verduidelijkt dat het echter om een zeer beperkte steun ging en hij gedurende zijn gehoor erop gehamerd heeft dat er veel meer steun kwam van "bepaalde personen" en dat hij daarop aangewezen was. Aangaande zijn terugreis naar Gaza wenst verzoeker te benadrukken dat deze geregeld werd via een smokkelaar die voor Hamas werkte en de controleposten had omgekocht. Waar in de bestreden beslissing bedenkingen worden geuit omdat verzoeker de naam van deze man niet kent, verklaart hij nu dat hij via zijn vader zijn naam te weten is gekomen (A. Su.). Verzoeker herhaalt voorts dat het een gedwongen terugkeer betrof omdat zijn vader een hartoperatie moest ondergaan en hij anders nooit dergelijke levensgevaarlijke risico's zou hebben ondernomen. Ook wat betreft de hartoperatie van zijn vader kan verzoeker thans originele documenten neerleggen. Verzoeker is gelet op het voorgaande van mening dat hij een coherent verhaal bracht dat bovendien ondersteund wordt met heel wat documenten, dat hij zeer snel een asielaanvraag indiende en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel verleend moet worden.

Verzoeker herneemt te vrezen voor de terroristische organisatie, Hamas, en de A.T.-clan en verduidelijkt dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen.

In een tweede middel, aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, afgeleid uit de schending van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motivering en van het proportionaliteitsbeginsel, stelt verzoeker dat de bestreden beslissing ernstig tekortschiet vermits het risico dat verzoeker loopt, om in zijn land van herkomst onmenselijk behandeld te worden, eigenlijk niet in twijfel zou mogen getrokken. Verzoeker wijst erop dat Palestijnen in de Gazastrook dagdagelijks worden blootgesteld aan meerdere mensenrechtenschendingen. Zo dienen mensen te overleven in ruïnes, beschikken zij niet over de noodzakelijke huisvesting, is er een gebrek aan toegang tot basisdiensten en worden mensenrechtenorganisaties de toegang tot het gebied ontzegd. Voorts meent verzoeker dat het door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geschetste beeld van UNRWA te volmaakt is. In de praktijk gaat het er immers helemaal anders aan toe vermits er geen slaapplek wordt voorzien en er na het derde middelbaar geen onderwijs meer wordt voorzien door de organisatie. Verzoeker wijst er tevens op dat de voedselhulp die zijn familie ontvangt enkel voorhanden is wanneer zijn vader niet werkt. Verzoeker citeert uit en verwijst naar diverse recente krantenartikelen en persberichten die de situatie in Gaza in kaart brengen en waaruit blijkt dat Gaza niet meer of minder is dan een openluchtgevangenis, dat het escalerend conflict tussen de Palestijnse autoriteiten in Rafah en Hamas in Gaza ertoe geleid hebben dat het gebied inmiddels van zijn levensadars werd afgesloten waardoor de toevoer van elektriciteit, water en medicatie van buiten de Gazastrook nog problematischer is geworden. De aanhoudende blokkade zorgde er hoe dan ook al voor dat de heropbouw na de oorlog in 2015 uiterst moeizaam blijft. Verzoeker voert in dit licht aan dat het risico op schendingen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) reëel is, in die zin dat onder meer tewerkstelling wordt gekoppeld aan politieke overtuiging en zo leidt tot politieke werkloosheid met extreme armoede in mensonwaardige omstandigheden tot gevolg. Bovendien is de situatie in Gaza thans nog gevaarlijker en onvoorspelbaarder door het gegeven dat aanvallen worden opgeëist door 'Islamitische Jihad', 'De Brigade van Omar' en zelfs 'Islamitische Staat' en die geenszins gehoorzaam zijn aan Hamas. De kans op verdere escalatie is aldus reëel en er dreigt zelfs een scenario van militaire inmenging vanuit Egypte. Verzoeker laakt vervolgens de motivering in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de toegang tot de Gazastrook mogelijk is en stelt dat er sprake is van een continue dreiging aan de grensovergang omwille van de veiligheidssituatie in Sinai, waardoor dit geenszins eenvoudig is. Hij wijst er nog op dat er in het verleden duizenden burgerslachtoffers gevallen zijn in Gaza en meent dat de bestreden beslissing op dit vlak in elk geval tekortschiet. De afweging tussen de basisrechten van verzoeker enerzijds en deze van de overheid anderzijds is hier allesbehalve proportioneel, aldus verzoeker.

Verzoeker besluit dat er van een menswaardig bestaan in Gaza geen sprake kan zijn en hij zich bijgevolg in geen geval uit vrije wil heeft onttrokken aan een UNRWA-mandaatgebied, dat het heden niet aangewezen is om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land en de beslissing bijgevolg artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet of minstens artikel 48/4, § 2, a) of b) schendt.

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel "*Hamas bevecht opkomst IS in Gaza*" van Theo Koelé van 3 juni 2015, het artikel "*Israël: Gaza betaalt een 'zware prijs' als geweld escaleert*" van Elsevier.nl van 27 mei 2015, het besluit (GBVB) van de Raad van de Europese Unie van 27 januari 2017 inzake de actualisering van de lijst van personen, groepen en entiteiten bedoeld in de artikelen 2, 3 en 4 van Gemeenschappelijk Standpunt 2011/931/GBVB betreffende de toepassing van specifieke maatregelen ter bestrijding van het terrorisme en tot intrekking van Besluit (GBVB) 2013/1136, UNHCR "*Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*" van mei 2013, het artikel "*Palestinian Authority 'stops playing Israel for Gaza electricity'*" van BBC News van 27 april 2017, het artikel "*UN envoy 'deeply concerned' by growing tension in Gaza stemming from pay cuts*" van Refworld van 10 april 2017, het artikel "*PA cuts off medical supplies to Gaza*" van middleeastmonitor.com van 10 mei 2017, het artikel "*UN study reveals record number of demolitions in occupied Palestinian territory in 2016*" van Refworld van 29 december 2016, het artikel "*ISIS gains foothold in Gaza as Hamas flighters defect to Daesh*" van Metro News van 9 december 2015, het artikel "*IS-aanhangers claimen beschieting Israël*" van De Volkskrant van 4 juni 2015, het artikel "*Directorate 22 – Information Centre for Asylum and Migration. Briefing Notes*" van Bundesamt für Migration und Flüchtlinge van 8 juni 2015 en het artikel "*Wederzijdse beschietingen tussen Israël en Gaza*" van Knack van 4 juni 2015.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 8 mei 2017, de COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie (update)”* van 10 mei 2016 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 31 maart 2017.

2.2.3. Op 13 juli 2017 laat verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad volgende bijkomende stukken worden: het artikel *“Israel-Sinai border crossing re-opens, terror threat remains in place”* van The Jerusalem Post van 21 april 2017, “DHL envelop”, “Oproepingsbrieven Hamas”, een volmacht van de advocaat van verzoeker, medische documenten van verzoekers vader, het artikel *“Israel bombs Gaza after rocket fire”* van Aljazeera van 27 juni 2017, het artikel *“Palestine-Gaza: Hamas members reportedly involved in IS latest attacks in Sinai”* van Middle East Confidential van 10 juli 2017, het artikel *“Palestinian Authority attacks Hamas calls Gaza ‘the second Nakba’”* van Netnews.com van 14 juni 2017, verklaringen van de advocaat van verzoeker en verklaring van Mokhtar.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: het artikel *“Gaza Ten Years later”* van UNSCO van 11 juli 2017 en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 182 381 van 16 februari 2017.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van de middelen mist aldus juridische grondslag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aanzet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, (ii) de door hem voorgelegde documenten slechts zijn identiteit, zijn studies, zijn familieband, zijn reisweg en het loutere bestaan van een vete bevestigen, gegevens welke niet ter discussie staan, (iii) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen en hoewel blijkt dat UNRWA financieringsproblemen heeft, deze problemen UNRWA niet beletten haar opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen, (iv) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar dit gebied en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade, dat de grensovergang te Rafah in de periode van mei tot december 2016 telkens gedurende meerdere dagen per maand geopend was en dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, (v) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende’ behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat hij in een menonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook en (vi) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus van 14 april 2017 (CG nr. 1529707), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiare beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.8. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers vluchtrelaas. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers bewering als zou hij actueel schade vrezen door de lopende vete tussen zijn clan en de A.T.-clan en maakt hij evenmin zijn individuele vrees ten opzichte van Hamas aannemelijk.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtaanleidingen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

2.12.1. In zoverre verzoeker herhaalt dat hij tot de A.M.-stam behoort, dat de wraak en derhalve de vrees tot vervolging dus steeds aanwezig zal zijn, vermits er zich nooit een officiële verzoening heeft voorgedaan – waarmee hij niet verder komt dan het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen – , brengt hij geen valabele argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de motieven waar in de bestreden beslissing correct wordt vastgesteld als volgt: *“Eerst wordt de vete tussen de M.(...)-clan en de A.(...) T.(...)-clan besproken. Het bestaan van deze vete is gedocumenteerd en wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. U maakte echter niet aannemelijk dat dit probleem voor u nog actueel zou zijn. Het is immers bekend, en u bevestigt dit ook, dat pogingen werden ondernomen om de beide partijen te verzoenen. U bent niet op de hoogte van de details (zie CGVS, p. 20), maar u stelt dat sommige clanleden een verzoening niet aanvaardden omdat ze persoonlijk verlies hebben geleden in de vete (zie CGVS, p. 19). Dit suggereert dan ook dat grote delen van beide clans de verzoening wel accepteren. Ook Hamas is van groot belang voor de situatie. Zij staan weliswaar eerder aan de zijde van de A.(...) T.(...)’s, maar hun inspanningen gaan in de eerste plaats naar het beveiligen van de regio (zie CGVS, p. 19). Een explosieve lopende vete willen zij dus vermijden. Het effect is dat de situatie duidelijk is gekalmeerd. Sinds 2010 zijn er bijvoorbeeld geen doden meer gevallen (zie CGVS, p. 19).*

Dit wat de vete in zijn geheel betreft. Daaraan dient te worden toegevoegd dat uw familie sowieso nooit centraal in de vete heeft gestaan. Het is vooral de a.(...)-A.(...)-tak van de M.(...)'s die in de vete is verwikkeld (zie CGVS, p. 20). Zij maken deel uit van jullie clan, maar staan klaarblijkelijk redelijk ver van uw tak aangezien u de verwantschap niet verder kan duiden dan ‘de grootvaders waren ooit verwant’. In tweede instantie had de A.(...) Sh.(...)-tak een belangrijke rol in de vete. Dit is eveneens een afzonderlijke tak maar tussen hen en jullie zijn er enkele huwelijksbanden (zie CGVS, p. 20). Uit deze elementen blijkt dat uw familie aan ‘de marges’ van de vete staat. De incidenten die u noemde en die zich afspeelden tussen 2008 en 2010 waar u zelf bij betrokken was doen geen afbreuk aan dit patroon, aangezien het er op lijkt dat u werd gevisieerd omdat u ‘een M.(...)’ in Khan Younis was, niet omdat men het op zich nam om precies u te treffen (zie CGVS, p. 17, 18, 19).

Hier kan aan worden toegevoegd dat jullie ook qua fysieke locatie enigszins buiten de vete stonden, gezien jullie buiten Khan Younis woonden terwijl de meeste incidenten in de stad zelf plaats hadden (zie CGVS, p. 20).

Het bovenstaande in acht genomen moet het CGVS concluderen dat de vete tussen de a.(...)-M.(...)'s en de A.(...) T.(...)'s de laatste jaren zodanig is geëvolueerd dat niet kan worden gesteld dat dit een

actueel en significant risico zou vormen indien u zou terugkeren. Deze bevinding wordt ondersteund door het gegeven dat uw broer, nog steeds aanwezig in jullie huis (zie CGVS, p. 4), betrokken was in woordenwisselingen, maar dat geen geweld meer tegen hem werd gebruikt (zie CGVS, p. 19).”, vaststellingen en overwegingen welke aldus onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.12.2. Met het volharden in zijn verklaringen aangaande de bedreigingen van Hamas en met het poneren dat de continuïteit van de bedreigingen de strategie van Hamas illustreert en verzoeker tot het uiterste drijven, slaagt hij er allerm minst in zijn problemen met Hamas aannemelijk te maken. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dienaangaande vooreerst op goede gronden dat de door verzoeker geschetste gang van zaken, waarbij hij vanaf 2008 of 2009 tot aan het ogenblik van zijn vertrek uit Gaza om de vier of vijf dagen werd opgeroepen en ondervraagd en waarbij hij zeven of acht keer 's nachts werd aangevallen en geslagen door gemaskerde mannen van Hamas, manifest overdreven is: *“Als men u op uw woord neemt zou dit immers betekenen dat de politiediensten van Hamas u doorheen de jaren ettelijke tientallen keren of zelfs meer dan honderd keer hebben opgeroepen. U werd hiermee geconfronteerd maar u bleef bij uw aantallen (zie CGVS, p. 16). U beweert dat ze u lid wilden maken van de partij, omdat ze alle jongeren van uw regio lid wilden doen worden (zie CGVS, p. 16). Het is echter absoluut ongeloofwaardig dat ze alle jongeren van uw wijk jarenlang om de paar dagen zouden oproepen en niets van wat u zei wees erop dat uw profiel een bijzonder intensieve opvolging zou rechtvaardigen. Bovendien, indien men de lijn van uw relaas volgt, moet het na jarenlange druk en tientallen oproepingen toch duidelijk zijn geweest dat u geen lid van Hamas wilde worden. Een ongemotiveerd persoon dwingen activiteiten voor de partij (zie CGVS, p. 16) te doen lijkt eerder contraproductief en dus zeker en vast niet de inspanningen waard, die Hamas volgens uw relaas nochtans wel deed.”* Met de thans neergelegde oproepingsbrieven van Hamas slaagt verzoeker er niet in om zijn beweerde problemen met de militie alsnog aannemelijk te maken. De Raad wijst erop dat documenten immers slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund, wat *in casu* niet het geval is.

Tevens wordt in de bestreden beslissing pertinent overwogen dat de beweerde problemen met Hamas sterk gerelativeerd worden door verzoekers eigen verklaarde gedragingen, waar dienaangaande pertinent wordt uiteengezet: *“(…) Dan gaat het in hoofdzaak over uw twee bezoeken aan Gaza vanuit Jemen (zie CGVS, p. 7, 17). Dit is bevreedend voor iemand die beweert de partij te vrezen die Gaza controleert. U stelt weliswaar dat u uw vader wilde zien aangezien hij toen aan zijn hart werd geopereerd, maar u verklaart tevens dat u onmiddellijk zou worden aangehouden indien Hamas te weten zou komen dat u was teruggekeerd (zie CGVS, p. 17). Uw afweging is niet bijzonder aannemelijk. Het is echter vooral uw uitleg over uw plan om in het totaal dus viermaal de grens bij Rafah over te steken. Die grens wordt door de Hamas-veiligheidsdiensten gecontroleerd. U legde uit dat u via uw oom een man kende die op de grenspost werkte. Als u bij hem zou langsgaan zou u een stempel kunnen krijgen en zonder problemen passeren (zie CGVS, p. 17). De naam van deze man weet u echter niet meer (zie CGVS, p. 17). U geeft aan dat dit al jaren geleden is, maar anderzijds is zijn rol in uw bezoeken aan Gaza dermate cruciaal dat dit toch verbazing opwekt. Belangrijker is echter dat u ook zelf aangeeft dat u geen mogelijkheid had er voor te zorgen dat u bij die man zou kunnen langsgaan en dat u dus niet zeker was dat u zonder de problemen de grens zou kunnen oversteken (zie CGVS, p. 17). Het risico dat u nam door terug te keren naar Gaza wordt daarmee, binnen de context van uw relaas, onredelijk. Dit doet dan ook vermoeden dat u op normale wijze door de grenspost kon gaan en dat uw relaas over uw problemen met Hamas niet op de waarheid berust.”* Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer tegen deze overwegingen, maar herhaalt slechts zijn persoonlijk asielrelaas dat hij enkel noodgedwongen terugkeerde omdat zijn vader een hartoperatie moest ondergaan en hij zich anders niet zou hebben blootgesteld aan dergelijke “levensgevaarlijke risico's”. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij aldus in gebreke blijft. Wat betreft de documenten aangaande de gezondheidstoestand van verzoekers vader, merkt de Raad op dat het merkwaardig is dat zij allen dateren van de periode 2016-2017 en dus enkel de actuele gezondheidstoestand van verzoekers vader kunnen weergeven. Daargelaten deze vaststelling, wijst de Raad erop dat de hartoperatie van verzoekers vader op zich niet in twijfel wordt getrokken, doch dat deze informatie niets bijbrengt dat de appreciatie van zijn vrees ten aanzien van Hamas kan ombuigen.

In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift benadrukt dat de terugreis naar Gaza geregeld werd door een smokkelaar die voor Hamas werkte en de controlepost omkocht, merkt de Raad op dat hij een andere voorstelling van de feiten naar voor schuift die geenszins strookt met de door hem

afgelegde verklaringen tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Daar gaf hij immers aan dat hij iemand "via zijn netwerk" vond om zijn paspoort te stempelen: "(...) Maar u hebt toch stempels op uw paspoort? Ik vond iemand via ons netwerk dat hij bij kwam om te stempelen. Maar u ging toch via de officiële grensovergang binnen? Er zijn meer dan 1 overgangspunt om Gaza binnen te geraken. Niet alle politieagenten kunnen mij herkennen. Tenzij ze mijn naam intoetsen. Mijn netwerk, via hem kon ik de grens oversteken zonder mijn naam in de computer te toetsen." (administratief dossier, stuk 7, p. 17). Bovendien is het merkwaardig dat verzoeker aangeeft dat de smokkelaar voor Hamas werkte, een militie die hij nochtans vreesde omwille van zijn persistente weigering om in te gaan op hun oproepingen. Dit alles ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde vrees voor Hamas. Dat verzoeker inmiddels via zijn vader de naam van de smokkelaar zou zijn te weten gekomen, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen en vermag de geloofwaardigheid van zijn vluchtaanleiding niet te herstellen.

Tot slot treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze nog op goede gronden laat verstaan dat de link tussen de problemen met Hamas en de vete geen bijkomend gewicht kan verlenen aan zijn vluchtrelaas, vermits verzoeker niet aannemelijk maakt dat de vete actueel nog een risico voor hem vormt. De brief van de "Mokhtar van de familie A.M." waarin deze verklaart dat verzoeker gezocht werd door het gerecht omwille van de problemen met de A.T.-clan en hiertoe opgeroepen werd voor verhoor, volstaat allerm minst om de beweerde problemen met de A.T.-clan en de link ten overstaan van de beweerde problemen met Hamas alsnog aannemelijk te maken. De brief biedt immers geen waarborgen inzake authenticiteit. Zo betreft het een kopie waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend en is het merkwaardig dat de "verklaring" niet ondertekend is zodat eender wie een dergelijk document kan hebben opgesteld. De brief kan derhalve niet aanvaard worden als bewijs van de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten.

2.12.3. Ook de door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven kunnen herstellen.

Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. Deze motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Wat betreft als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde oproepingsbrieven, de medische documenten met betrekking tot verzoekers vader en de brief van de "Mokhtar van de familie A.M." vanwege Hamas, merkt de Raad op dat deze geen afbreuk doen aan de vaststellingen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten.

De door verzoeker neergelegde volmacht van zijn advocaat biedt geen waarborgen inzake authenticiteit. Niet alleen is het een kopie waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. Het is tevens merkwaardig dat de "volmacht" bij de handtekening en stempel van de advocaat melding maakt van het Ministerie van Gezondheid en het Algemeen Bestuur van Ziekenhuizen.

De verklaring die door deze "lasthebber/advocaat" werd opgesteld en waarin staat te lezen dat verzoeker geseind staat door het gerecht en gezocht werd omwille van meerdere klachten die tegen hem werden ingediend door de politie, betreft wederom een kopie waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend. De Raad benadrukt bovendien dat de brief ten behoeve van verzoeker opgesteld werd en een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont, zodat hieraan des te meer geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

2.12.4. Voor het overige blijft verzoeker steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees ten opzichte van de A.T.-clan en ten aanzien van Hamas en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten waar wordt geoordeeld dat geen geloof gehecht kan worden aan zijn verklaringen actueel schade te vrezen door de lopende vete tussen zijn clan en de A.T.-clan en de herhaaldelijke oproepingen en mishandelingen door Hamas.

2.13. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM.

Artikel 3 EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

2.14. De Raad leest in de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 30 januari 2017 en COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Activités de l'UNRWA*" van 15 februari 2017 dat Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt. Zowel Israël als Egypte hebben hun grenzen met Gaza gesloten. Van 2008 tot 2014 is het bovendien in de Gazastrook drie keer tot een zware escalatie van geweld gekomen. De humanitaire gevolgen van de jarenlange blokkade en van de laatste oorlog tussen Israël en Hamas zijn op alle vlakken desastreus geweest voor de burgerbevolking. Sedert de "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten, wat geleid heeft tot een nog diepere economische crisis en energiecrisis, is de humanitaire situatie in Gaza schrijnend. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan kan blijken dat de houding van de Israëlische autoriteiten ten aanzien van Gaza, en in het bijzonder wat betreft de blokkade die nu al tien jaar lang duurt, fundamenteel zou gewijzigd zijn

of dat er in de nabije toekomst enige beterschap te verwachten valt, integendeel. Niettegenstaande verwerende partij stelt dat UNRWA haar taak nog altijd naar behoren kan uitvoeren, blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan dat de al dramatische humanitaire situatie in de Gazastrook sinds het staakt-het-vuren tussen Israël en Hamas van 26 augustus 2014 nog verder achteruit is gegaan, dat de wederopbouw wordt vertraagd door een gebrek aan financiële middelen en de Israëlische restricties op het invoeren van bouwmaterialen en dat UNRWA zelf in financiële problemen zit. Op 16 december 2016 beschreef Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties Ban Ki-Moon Gaza als een "kruitvat" waar twee miljoen Palestijnen "gevangen zijn in een humanitaire tragedie". De Raad is dan ook van oordeel dat er omwille van de voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten, zoals blijkt uit de informatie waarop hij vermag acht te slaan, te dezen sprake is van onmenselijke en vernederende behandelingen ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza.

Teneinde de bijstand van UNRWA te kunnen ontvangen moet de betrokken verzoeker ook in de mogelijkheid zijn om terug te keren naar het mandaatgebied. Blijkens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en de verweernota (COI Focus *"Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza"* van 22 februari 2017 en COI Focus *"Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza"* van 8 mei 2017) is het bezitten van een geldig paspoort de enige vereiste die wordt opgelegd aan personen die willen terugkeren naar de Gazastrook. Indien nodig kunnen personen hun reisdocumenten bij de 'Missie van Palestina' in Brussel verlengen of vernieuwen. De Raad stelt te dezen vast dat verzoeker in het bezit is van een paspoort dat verlopen is op 22 augustus 2015, doch aldus zonder problemen een nieuw paspoort zou kunnen bekomen bij de 'Missie van Palestina'. Hoewel uit voormelde informatie voorts blijkt dat een terugkeer naar Gaza via de grensovergang met Egypte in Rafah in principe mogelijk is en dat er vanuit Caïro voorzien wordt in (onregelmatig) busvervoer naar de grensovergang, blijkt uit dezelfde informatie dat deze terugkeer via de grensovergang van Rafah in de praktijk helemaal niet probleemloos is. De Egyptische autoriteiten - waar Gaza dus in deze van afhankelijk is - openen deze grensovergang immers slechts met mondjesmaat en de reisweg ernaartoe vanuit Caïro wordt sterk bemoeilijkt door de veiligheidsproblemen in de Sinai omwille van de aanwezigheid van extremistische gewapende groeperingen, die regelmatig aanslagen plegen. Het Commissariaat-generaal kan bezwaarlijk ernstig stellen dat Palestijnen uit de Gazastrook hierbij niet geviséerd worden nu uit hoger aangehaalde informatie blijkt dat de pendeldiensten worden beveiligd door de Egyptische politie, die samen met het leger precies het doelwit vormt van deze aanslagen. In dergelijke omstandigheden kan niet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker op een veilige en normale wijze naar de Gazastrook kan terugkeren teneinde zich opnieuw onder de bescherming van UNRWA te plaatsen.

Dit oordeel wordt bevestigd door het door verzoeker neergelegd rapport ter terechtzitting van 14 juli 2017, met name van UNSCO (*United Nations Country Team in the occupied Palestinian territory*), *"Gaza Ten Years later"* van 11 juli 2017. De Raad leest daarin onder andere het volgende: *"Despite the Israeli unilateral disengagement from the strip in 2005 – including the withdrawal of its soldiers and settlers – Israel retains full control of all movement of people and goods to and from Gaza by sea, air and land, with the exception of a 12 km strip of border with Egypt which, since 2013 in particular, has also remained closed most of the time, due to the security situation in the Sinai. (...) Many of these measures are contrary to international law in that they penalize the entire population of Gaza, without regard to individual responsibility and thus amount to collective punishment. Moreover, the blockade has a serious impact on the human rights of the population in Gaza, notably their right to freedom of movement as well as economic, social and cultural, ultimately undermining an adequate standard of living. (...) The current access and movement regime put in place in late 2014 following the latest round of hostilities, included additional relaxations on both imports, exports and movement of people. Since 2015, some 200 rockets have been fired from Gaza into Israel. With the establishment of the temporary Gaza Reconstruction Mechanism (GRM), import of some 'dual use' item, mainly construction materials, was facilitated not just for international organizations, but also for individuals and for the private sector in order to respond to the vast needs for reconstruction following the 2014 hostilities. Commercial transfers from the Gaza to the West Bank also resumed, first for agricultural produce and later for textiles and furniture. In March 2015, the first exports from Gaza to Israel since 2007 were permitted. This undeniable progress nevertheless still falls far short of pre-2007 levels; in 2016 total exports and transfers of goods from Gaza remained less than 20% of what it had been in the first half of 2007, in part due to continued export restrictions and in part due to restrictions on import of material and equipment necessary for local production. The criteria and quotas for the passage of Palestinians in and out the Gaza were also expanded following the 2014 hostilities, and yet they remained mostly restricted to*

businesspeople, medical patients and employees of international organizations. While the number of Palestinians permitted to cross Erez more than doubled from 2014 to 2015, this trend reversed in the latter part of 2016, which saw a 13% drop compared to 2015. The decline continued throughout the first half of 2017, which saw an additional drop of 1.5% compared to the latter part of 2016. (...) Substantial human rights violations are also taking place in Gaza under Hamas's control. These occur not only during times of heightened tensions or when hostilities escalate but also become a feature of daily life. (...) (vrije vertaling: Niettegenstaande Israël zich heeft teruggetrokken uit de Gazastrook sinds 2005, heeft Israël de volledige controle over het (vrij) verkeer van mensen en goederen van en naar Gaza, zowel over zee, de lucht als het land, met uitzondering van een 12 km grens met Egypte, die meestal gesloten is omwille van de veiligheidssituatie in de Sinai. (...) Veel van de maatregelen zijn tegengesteld aan het internationaal recht vermits de hele populatie van Gaza collectief wordt gestraft zonder rekening te houden met individuele verantwoordelijkheid. De blokkade heeft een serieuze impact op de mensenrechten van de bevolking van Gaza, met name hun recht op vrij verkeer, evenals hun economische, sociale en culturele rechten, waardoor een adequate levensstandaard uiteindelijk wordt ondermijnd. (...) Sinds de laatste problemen in 2014 zijn er bijkomende tegemoetkomingen voor de import, export en het verkeer van mensen. Sinds 2015, werden een 200 tal raketten vanuit Gaza naar Israël afgevuurd. Met de oprichting van de voorlopige 'Gaza Reconstruction Mechanism', werd de import van bouwmaterialen versoepeld, niet alleen voor internationale organisaties, maar eveneens voor individuen en voor de privésector. Commerciële transfers van Gaza naar de Westbank werden hervat, eerst voor landbouwproductie en later voor textiel en meubels. In maart 2015 werd voor het eerst sinds 2007 export van Gaza naar Israël toegestaan. Deze vooruitgang die niet te ontkennen valt, is echter nog altijd veel lager dan het niveau van voor 2007; in 2016 bleef het totaal van export en transfers van goederen vanuit Gaza meer dan 20% minder dan in de eerste helft van 2007. Dit is enerzijds toe te schrijven aan de blijvende exportbeperkingen en anderzijds aan de importbeperkingen van materialen en gereedschappen die nodig zijn voor de lokale productie. Ook de criteria en quota's voor de doortocht van Palestijnen van en naar Gaza zijn verhoogd sinds de vijandigheden in 2014, maar meestal beperkt voor business mensen, zieken en leden van internationale organisaties. Waar het aantal Palestijnen die Erez mochten overschrijden meer dan verdubbelde vanaf 2014 tot 2015, verminderde deze weer in 2016 met 13%. De daling hield aan in het eerste deel van 2017, waarbij een bijkomende daling van 1,5% valt waar te nemen ten opzichte van eind 2016. (...) Er vinden eveneens ernstige schendingen van mensenrechten plaats in Gaza onder de controle van Hamas. Deze schendingen geschieden niet enkel in periodes van verhoogde spanningen of in periodes waarin vijandigheden escaleren, maar zijn een aspect van het dagelijkse leven geworden. (...))

De Raad wijst er te dezen nog op dat uit de UNHCR "Note on UNHCR's Interpretation of Article 1 D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU qualification directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection" van mei 2013 blijkt dat naast de persoonlijke vluchtreden van de betrokken persoon nog andere omstandigheden ertoe kunnen leiden dat de bescherming of bijstand van UNRWA heeft opgehouden te bestaan, zo onder meer praktische, juridische en veiligheidsobstakels die een terugkeer verhinderen.

2.15. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat *in casu* verzoeker zich als Palestijn in de Gazastrook persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond/bevindt. Aangezien een (veilige) terugkeer naar de Gazastrook praktisch gezien nagenoeg onmogelijk blijkt, dient tevens te worden vastgesteld dat verzoeker verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten en dat het aldus het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

Gelet op artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet verwijst, dient aldus vastgesteld dat verzoeker van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS